

УДК 929.5(477.83/86)“18”

DOI <https://doi.org/10.24919/3083-6158.19/61.5>

Леся СМУТОК

кандидат історичних наук, доцент кафедри всесвітньої історії та спеціальних історичних дисциплін, Дрогобицький державний педагогічний університет імені Івана Франка, вул. Івана Франка, 24, м. Дрогобич, індекс 82100, Україна (smutoklesia@gmail.com)

ORCID: <https://orcid.org/0000-0001-8918-2258>

Бібліографічний опис статті: Смуток, Л. (2026). Генеалогія роду Монастирських Валагіних та походження Антона Йосифа Монастирського Валагіна, перемишльського римо-католицького єпископа (1863–1869). *Українські історичні студії*, 19(61). doi: <https://doi.org/10.24919/3083-6158.19/61.5>

ГЕНЕАЛОГІЯ РОДУ МОНАСТИРСЬКИХ ВАЛАГІНИХ ТА ПОХОДЖЕННЯ АНТОНА ЙОСИФА МОНАСТИРСЬКОГО ВАЛАГІНА, ПЕРЕМИШЛЬСЬКОГО РИМО-КАТОЛИЦЬКОГО ЄПИСКОПА (1863–1869)

Анотація. *Мета дослідження* – з'ясувати походження перемишльського римо-католицького єпископа Антона Йосифа Монастирського та реконструювати генеалогію його роду. **Методологія дослідження** базується на принципах історизму й методах дослідження біографістики. **Наукова новизна.** Здійснена реконструкція історії родини Монастирських Валагіних, з якої вийшов перемишльський римо-католицький єпископ Антон Йосиф Монастирський. На підставі архівних відомостей з'ясовано обставини підтвердження ним шляхетства та розкрито проблему достовірності генеалогічного матеріалу щодо його належності до Монастирських Валагіних. **Висновки.** Перемишльський римо-католицький єпископ Антон Йосиф Монастирський походив з української / руської шляхти Перемишльської землі. Їхнім родовим осідком був Монастирик Малий у Самбірському повіті. Історія Монастирських відстежується з початку XVI ст. На початок XVII ст. Монастирські розпалися на кілька відгалужень, кожне зі своїм прізвищем. Монастирські Валагіни виводилися від Васька, котрий жив у першій половині XVII ст. та залишив п'ятеро синів. Упродовж другої половини XVII–XVIII ст. вони продовжували мешкати у родовому гнізді, поза тим окремі сім'ї виселилися до сусідніх шляхетських сіл, як-то Ясениця Сільна, Винники, Сілець. Після приєднання Галичини до Австрійської імперії місцева шляхта підтвердила своє шляхетство. Серед них натрапляємо і на Монастирських Валагінів. Чотири сім'ї отримали відповідний документ. Серед них – Григорій, Базилій і Ян, сини Яна і внуки Теодора. Останній, ймовірно, був одним із двох Теодорів, знаних за документами перемишльського гродського суду першої половини XVIII ст., який по лінії батька Андрія та діда Якіма виводився від згаданого Васька Монастирського Валагіна. Антон Йосиф у 1834 р., подавши відповідні документи (записи про своє народження) до Відділу Станів у Львові, підтвердив своє походження від Яна, одного з трьох синів Яна і Маріанни Кульчицької Чопик, і таким чином вивів своє походження від Монастирських Валагінів.

Ключові слова: Антон Йосиф Монастирський, перемишльські римо-католицькі єпископи, шляхта Галичини.

Lesia SMUTOK

Candidate of Historical Sciences, Associate Professor at Department of World History and Special Historical Disciplines, Drohobych Ivan Franko State Pedagogical University, 24, Ivan Franko Str., Drohobych, Ukraine, postal code 82100 (smutokigor@gmail.com)

ORCID: <https://orcid.org/0000-0001-8918-2258>

To cite this article: Smutok, L. (2026). Henealohiia rodu Monastyrskykh Valahynykh ta pokhodzhennia Antona Yosyfa Monastyrskoho Valahina, peremyslshkoho rymo-katolytskoho yepyskopa (1863–1869) [Genealogy of the Monastyrskiy Valahin family and The Origin of Anton Josyf Monastyrskiy Valahin, Roman Catholic Bishop of Przemyśl (1863–1869)]. *Ukrainski istorychni studii – Ukrainian Historical Studies*, 19(61). doi: <https://doi.org/10.24919/3083-6158.19/61.5> [in Ukrainian].

© Смуток Леся, 2026

ISSN 3083-6158 (print) ISSN 3083-6166 (online)

GENEALOGY OF THE MONASTYRSKYI VALAHIN FAMILY AND THE ORIGIN OF ANTON JOSYF MONASTYRSKYI VALAHIN, ROMAN CATHOLIC BISHOP OF PRZEMYŚL (1863–1869)

Summary. *The purpose of the study is to determine the origins of Anton Josyf Monastyrskiy, the Roman Catholic Bishop of Przemyśl, and to reconstruct the genealogy of his family. The research methodology is based on the principles of historicism and the methods of biographical research. Scientific novelty.* A reconstruction of the history of the Monastyrskiy Valahin family, from which the Roman Catholic Bishop of Przemyśl, Anton Josyf Monastyrskiy, descended, has been carried out. Based on archival records, the circumstances of his confirmation of nobility were clarified, and the problem of the reliability of genealogical materials regarding his belonging to the Monastyrskiy Valahins was revealed. **Conclusions.** Anton Josyf Monastyrskiy, the Roman Catholic Bishop of Przemyśl, descended from the Ukrainian/Ruthenian nobility of the Przemyśl Land. Their ancestral seat was Monastyryk Malyi in the Sambir District. The history of the Monastyrskiy family can be traced back to the beginning of the 16th century. By the beginning of the 17th century, the Monastyrskiy family had split into several branches, each with its own nickname (alias). The Monastyrskiy Valahins descended from Vasko, who lived in the first half of the 17th century and left five sons. Throughout the second half of the 17th and 18th centuries, they continued to reside in their ancestral nest; however, individual families moved to neighboring noble villages such as Yasenytsia Silna, Vynnyky, and Silets. After the annexation of Galicia to the Austrian Empire, the local nobility confirmed their noble status. Among them, we encounter the Monastyrskiy Valahins. Four families received the corresponding documents. Among them were Hryhorii, Bazylui, and Jan, the sons of Jan and grandsons of Theodor. The latter was likely one of the two Theodors known from the records of the Przemyśl Grod Court in the first half of the 18th century, who, through the line of his father Andrii and grandfather Yakym, descended from the aforementioned Vasko Monastyrskiy Valahin. In 1834, by submitting the relevant documents (records of his birth) to the Department of Estates in Lviv, Anton Josyf confirmed his descent from Jan, one of the three sons of Jan and Marianna Kulchytska Chopyk, thus tracing his origin back to the Monastyrskiy Valahins.

Key words: Anton Josyf Monastyrskiy, Roman Catholic Bishops of Przemyśl, nobility of Galicia.

Постановка проблеми. Біографістика як окремий напрям історичних студій відіграє важливу роль в накопиченні та систематизації фактологічного матеріалу. У царині вивчення біографії окремих історичних постатей натепер зроблено чимало, якщо йдеться про знакові персонажі українського суспільства кінця XVIII – початку XX ст. Вже написані інтелектуальні біографії ряду суспільно-громадських, політичних, науково-культурних і мистецьких діячів. Однак ця проблематика залишається до кінця не вичерпаною. Особливо це стосується постатей, образно кажучи, другого плану. На перший погляд, вони не визначали основні віхи історичного розвитку, однак їхню роль не варто применшувати, адже саме вони формували певне суспільне середовище, історичне тло, без якого неможливо уявити життя і діяльність більш визнаної особи. Власне, до такої групи діячів другого ешелону належав Антон Йосиф Монастирський (Манастирський), теолог, церковний та освітній діяч Галичини XIX ст.

Аналіз досліджень. Про Антона Йосифа Монастирського (Манастирського) нині вкрай мало інформації. Коротку біограму про нього подає Польський біографічний словник авторства Ц. Лехницького. Тут розкрито основні віхи його життя й, зокрема, зазначається, хто були його батьки й де він народився (Lchicki, 1974, s. 467–468). Значною мірою ця інформація почерпнута з більш раннього видання В. Сарни, котрий, вивчаючи історію Перемишльської єпархії, окремо подав перелік очільників єпархії з їхніми біографічними даними. З-поміж них натрапляємо і на Антона Йосифа Монастирського (Sarna, 1903, s. 513–519). Оскільки згаданий перемишльський єпископ за свого життя був задіяний в різноманітних суспільно-політичних, освітніх процесах у Галичині першої половини та середини XIX ст., його ім'я згадується ще в кількох працях синтетичного характеру. Зокрема, в історії римо-католицького костелу періоду австрійського панування (Kumor, Obertyński, 1979, s. 211, 235, 310; Piech, 2012, s. 315, 322, 347). Як депутат Краєвого сейму Галичини він згадується в праці Гродзіцького про діяльність цієї інституції (Grodziski, 1993, s. 123). У контексті суспільних рухів XIX ст. Антон Йосиф Монастирський також згадується в праці Р. Р. Людвіковського

(Ludwikowski, 1980, s. 180). Проте усі ці згадки жодним чином не розкривають походження цієї постаті.

Мета статті – з'ясувати походження перемишльського римо-католицького єпископа Антона Йосифа Монастирського та реконструювати генеалогію його роду.

Виклад основного матеріалу. Антон Йосиф Монастирський народився у Станіславові 14 червня 1803 р. Його батьками були Ян Монастирський і Христина Вишневська. Освіту здобував у Станіславівській гімназії. Згодом продовжив навчання у Львівському університеті, на філософському факультеті. Теологічну освіту здобув у Відні в закладі „Augustineum”. Тривале навчання завершилося у 1830 р., коли Антон Йосиф здобув ступінь доктора теології у Віденському університеті. Повернувшись до Львова, він викладав на теологічному факультеті Львівського університету. У 1838 р. здобув посаду директора гімназійних наук у Галичині, у 1845–1846 рр. виконував обов'язки ректора Львівського університету. Після смерті архієпископа Лукаша Баранецького, з 1858 р. керував архидієцезією. У 1863 р. призначений перемишльським єпископом. Помер під час подорожі до Риму 17 грудня 1869 р. й похований в одному з римських костелів (Lechicki, 1974; Sarna, 1903, s. 513–518).

Як впливає з матеріалів підтвердження шляхетства, перемишльський єпископ належав до родини Монастирських Валагінів. Задокументована згадка прізвиська дозволяє з'ясувати, до якої саме родини належала ця особистість.

Монастирські, чи то пак Манастирські (Manasterski, Manastyrski), належали до православної, згодом греко-католицької шляхти Перемишльської землі. Їхнім родовим осідком був Монастирок Малий, розташований на межі Дрогобиччини і Самбірщини. Це доволі численна родина, яка наприкінці XVI ст. розпалася на кілька родових відгалужень. Кожне з них використовувало власне прізвище, як-то Степановичі, Андрійковичі (Єнджейковичі), Ватущаки, Кіньовичі, Петриничі (Смуток, 2021, с. 560–610).

Власне, усі вони, окрім Степановичів, виводилися від Федька, що жив десь на початку XVI ст. Він згадується в реєстрі зем'ян Самбірського повіту 1508 р., згодом, наприкінці 1530-х років, з'являється як одна зі сторін суперечок із місцевою шляхтою, котра завинила йому певні кошти (Бальтазар Глова 3 зл., Павло Бжеський 6 гривен, Іван Турянський 2 зл. (ЦДІАУЛ, ф. 14, оп. 1, спр. 261, с. 32; спр. 262, с. 856, 1515; спр. 263, с. 236, 503). Спадкоємцями Федька стали троє синів – Петро, Іванкота Рашко / Лесько. Кожен із них започаткував окреме відгалуження Монастирських – Петриничів, Ватущаків і Кіньовичів (ЦДІАУЛ, ф. 13, оп. 1, спр. 289, с. 639; ф. 14, оп. 1, спр. 275, с. 1201; спр. 276, с. 212).

Петро залишив кількох синів, котрі продовжували володіти батьківськими маєтками в Монастирику Малому. Від одного з них – Леська – походив Васько Валагін. Саме він став родоначальником окремої гілки Монастирських Валагінів.

На початок 1620-х років він досягнув повноліття та виступав як самостійний господар, що дбав про збільшення свого маєтку. Йому вдалося викупити землі Івана та Хоми Монастирських Петриничів (1622), у 1647 р. він випозичив гроші Петру Монастирському Андрійковичу під заставу земель. Його дружиною була Фенна Турянська Телчич. З нею він мав п'ятеро синів і дочку (ЦДІАУЛ, ф. 13, оп. 1, спр. 91, с. 582–583; спр. 101, с. 503, 573; ф. 14, оп. 1, спр. 93, с. 412, 419; спр. 120, с. 1396).

Упродовж наступних поколінь родина суттєво зросла, адже кожен із п'яти синів Васька залишив нащадків.

Старший син, Федір Монастирський Валагін, знаний з 1652 по 1713 рр., продовжував мешкати у Монастирику Малому, де розпоряджався діничною маєтністю. Одночасно він утримував у заставі землі в Сільці, звідки родом була його дружина Галка Сілецька Голдич. Його спадкоємцями стали син Базилій і внук Іван. Останній у 1732 р., успадкувавши по бабі землі в Сільці, відпродав їх Івану Яворському Сілецькому Голдичу. Батьківські землі Іван у 1753 р. заставив за 750 зл. самбірським єзуїтам. Вочевидь, він полишив родове гніздо, оскільки подальша його доля, як і доля його нащадків, невідома. (ЦДІАУЛ, ф. 13, оп. 1, спр. 107, с. 928; спр. 109, с. 1021–1022; спр. 113, с. 692–697, 706–707, 713; спр. 114, с. 142,

143; спр. 121, с. 24–25; спр. 125, с. 905; спр. 133, с. 1376; спр. 150, с. 1537; спр. 219, с. 722; спр. 238, с. 493–494; спр. 246, с. 173; спр. 252, с. 260, 263; спр. 253, с. 291).

Яким Монастирський Валагін також прожив довге життя й востаннє згадується в 1715 р. У двох шлюбах він мав численне потомство. Своєю чергою його син Андрій мав восьмеро синів, і з-поміж решти нащадків Васька Валагіна вони витворили одне з найбільш розгалужених родових відламів Валагінів. Більшість із них залишалася мешкати у Монастирику. У середині XVIII ст. внуки і правнуки Якіма з'являються в сусідніх шляхетських селах, набуваючи землі у Сільці та Винниках (ЦДІАУЛ, ф. 13, оп. 1, спр. 113, с. 818–819; спр. 133, с. 1376; спр. 224, с. 30; спр. 233, с. 317–318; спр. 243, с. 256; спр. 252, с. 132, 135; спр. 260, 263; спр. 259, с. 491–493; спр. 265, с. 438; спр. 408, с. 2696; спр. 418, с. 1190; спр. 425, с. 580; спр. 441, с. 3302; спр. 445, с. 342; спр. 449, с. 341–342; спр. 460, с. 1733; спр. 468, с. 219; спр. 484, с. 237, 1282–1283; спр. 491, с. 701, 704, 389; спр. 495, с. 1679–1680; спр. 519, с. 2119–2120; спр. 523, с. 63; спр. 531, с. 2008, 2095; спр. 532, с. 338; спр. 534, с. 77, 558, 563; спр. 538, с. 2523; спр. 545, с. 1657; спр. 554, с. 1576; спр. 577, с. 2364; спр. 623, с. 758).

Лука Монастирський Валагін знаний в 1662–1697 рр. Він двічі одружувався та мав по двоє дітей від кожної дружини. Старші дочки повиходили заміж за місцевих шляхтичів і свої наділи вони продали дрогобицькому старості Мартину Хоментовському. У другому шлюбі Лука мав сина Івана. Втім, його доля невідома, він згадується лише одного разу в 1711 р., коли з матір'ю скаржився на Андрія Валагіна з приводу захоплення батьківського майна та побиття під час нападу (ЦДІАУЛ, ф. 13, оп. 1, спр. 121, с. 246; 133, с. 1376; спр. 153, с. 533; спр. 215, с. 279; спр. 406, с. 1242; спр. 407, с. 1244; спр. 408, с. 2696; спр. 417, с. 1119, 1427; спр. 441, с. 3302; спр. 451, с. 1417; спр. 460, с. 1733; спр. 461, с. 332).

Олександр Монастирський Валагін знаний за документами останньої третини XVII ст. (1664–1694). Одружився він із Софією Кропивницькою Горбанич та переселився до дружини в Ясеницю Сільну. Подружжя мало двох синів і шестеро дочок. Лука та Йоан Олександровичі згадуються поряд із батьком у конфліктах із місцевою шляхтою, однак після смерті батька вони більше не з'являються. Спадкоємцями Олександра у Ясениці Сільній в 1700–1730-х роках виступають дочки: Софія, заміжня за Андрієм Ступницьким Сатурником, Галя, заміжня за Базилієм Терлецьким Петриловичем, та Катерина, заміжня за місцевим парохом Михайлом Сопотницьким (ЦДІАУЛ, ф. 13, оп. 1, спр. 133, с. 1376; спр. 152, с. 211; спр. 224, с. 66; спр. 234, с. 373; спр. 406, с. 1242; спр. 407, с. 1244; спр. 417, с. 1119, 1427; спр. 425, с. 580; спр. 432, с. 448; спр. 434, с. 1071; спр. 445, с. 342; спр. 451, с. 1417; спр. 461, с. 1465, 1500, 1814; спр. 462, с. 2246, 2254; спр. 468, с. 559; спр. 471, с. 34).

Стефан Монастирський Валагін знаний у межах 1664–1690 рр. Він мав синів Базилія та Петра. Останній загинув передчасно у 1695 р. Базилій у 1701 р. продав батьківський наділ в Монастирику дрогобицькому старості Мартину Хоментовському. Відомо напевне, що у нього був син Григорій, який проживав десь на Поділлі. У 1747 р. він продав свої права на маєтки по бабі Єфросинії Попель у селі Попелях тучапському старості і королівському полковнику Криштофу Попелю (ЦДІАУЛ, ф. 13, оп. 1, спр. 133, с. 1376; спр. 215, с. 279; спр. 406, с. 1242; спр. 417, с. 1119; спр. 425, с. 580; спр. 441, с. 3302; спр. 449, с. 341, 1723; спр. 450, с. 1810; спр. 451, с. 1417; спр. 571, с. 96; спр. 574, с. 2079; ф. 14, оп. 1, спр. 129, с. 558; спр. 138, с. 328; спр. 145, с. 469).

У 1772 р. Руське воєводство увійшло до складу Австрійської імперії. Щоб інтегрувати шляхту з новоприєднаних теренів до складу австрійського рицарства, Австрійська монархія ініціювала ряд реформ. Одна з них передбачала підтвердження шляхетства та отримання відповідного документа в разі успішного проходження процедури, котрий засвідчував би належність до рицарського стану королівства Галичини і Лодомерії (Slusarek, 1994, s. 34–35).

Спочатку цим займалася так звана Комісія Магнатів, а згодом ці повноваження були передані гродським і земським судам у Львові, Перемишлі, Галичі, Сяноку, Жидачеві, Бузьку, Тереховлі. Більшість колишньої польської шляхти зуміла пройти ці процедури та отримати

відповідні документи – легітимацію. Значна частина нобілів зробили це в 1782 р., ще кількох родин доводили свій привілейований статус після вказаного року, до 1817 р., у Відділі Станів.

Монастирські Валагіни також долучилися до цього процесу. Загалом вони отримали чотири легітимації. Одну з них видав перемишльський земський суд 22 жовтня 1782 р. для Григорія, Базиля, Яна – синів Яна Монастирського Валагіна і Маріанни Кульчицької Чопик, внуків Теодора Монастирського Валагіна. У документі зазначалося, що вони були посесорами частки у селі Лука Самбірського циркулу, родовому гнізді Луцьких. Ще одна легітимація видана того ж дня у перемишльському гродському суді для Теодора, сина Теодора Монастирського Валагіна і Анастасії Сілецької Скребечевич, власника земельних часток у селах Монастирик і Сілець Самбірського циркулу. Ще дві легітимації видані у Відділі Станів. Одна з них з'явилася 29 червня 1789 р. для Михайла, сина Михайла Монастирського Валагіна і Анни Пйотровської, внука Стефана Монастирського Валагіна і Анни Попель. Інша датована 20 травня 1809 р. й видана для Яна і Теодора, синів Олександра Монастирського Валагіна і Катерини Винницької, внуків Яна Монастирського Валагіна і правнуків Базиля Монастирського Валагіна (Смуток, Смуток, 2016, с. 294).

Зіставивши відомості з легітимацій з інформацією, почерпнутою з перемишльських земських і гродських актів XVIII ст., частину родин можемо ідентифікувати. Зокрема, Теодор, син Теодора і Анастасії Сілецької Скребечевич, вочевидь, належав до нащадків Якіма Монастирського Валагіна по лінії Андрія Якимовича. Як зазначалося, останній мав восьмеро синів, серед них – двох Теодорів. Один із них став батьком Теодора. Михайло, син Миколая та внук Стефана, котрий отримав легітимацію у 1789 р., також належав до відгалуження Якіма по його сину Андрію. Адже братом згаданих двох Теодорів був Стефан, одружений з Анною Попель Ластовчак (Смуток, 2021, с. 654).

Дві інші легітимації не піддаються однозначному трактуванню. Ян і Теодор, правнуки Базиля, могли однаковою мірою бути як нащадками Базиля, старшого сина Васька Валагіна, так і нащадками наймолодшого сина Васька Валагіна Стефана, котрий залишив сина Базиля (Смуток, 2021, с. 633).

Так само легітимація, видана для Григорія, Базиля і Йоана у перемишльському земському суді, не дозволяє зробити якихось однозначних висновків. Їхній дід Теодор міг бути одним із двох Теодорів, синів Андрія Якимовича, одруженого з Маріанною Монастирською Андрійкович. Однак перемишльські акти XVIII ст. не інформують про його дітей, зокрема про сина Яна, одруженого з Маріанною Кульчицькою Чопик. За яких обставин останні опинилися в Луці, також залишається невідомим (Смуток, 2021, с. 622).

Власне, по лінії Теодора, його сина Яна та внуків Григорія, Базиля і Яна виводився Антон Йосиф Монастирський. 4 вересня 1834 р. він подав звернення до Відділу Станів, у якому, зокрема, зазначив, що в 16-му томі шляхетських метрик на сторінці 222 уміщений запис легітимації, виданої для його батька Яна та його братів Григорія і Базиля. На доказ цього прохач подав витяги з метричних книг до Циркулярного уряду у Станіславові. Які саме документи – не повідомляється (ЦДІАУЛ, ф. 165, оп. 3, спр. 488, арк. 2–2зв). Ймовірно, це були витяги про народження самого Антона Йосифа. Принаймні саме цей документ зберігся у справі поряд із вищевказаним зверненням. Із нього дізнаємося, що він народився 14 червня 1803 р., був хрещений у римо-католицькому костелі в Станіславові. Його батьками вказані Йоан Монастирський і Христина Вишневська (ЦДІАУЛ, ф. 165, оп. 3, спр. 488, арк. 4). Рішення Відділу станів було доволі швидким, і за тиждень, 12 вересня того ж року, було ухвалено надати Антону Йосифу Монастирському, на той час доктору теології Львівської семінарії римо-католицького обряду, сертифікат шляхетства, що засвідчував його шляхетське походження (ЦДІАУЛ, ф. 165, оп. 3, спр. 488, арк. 6). Документ був внесений до 23-го тому шляхетських метрик (ЦДІАУЛ, ф. 165, оп. 6а, спр. 44, с. 44).

Висновки. Перемишльський римо-католицький єпископ Антон Йосиф Монастирський походив з української / руської шляхти Перемишльської землі. Їхнім родовим осідком був

Монастирик Малий у Самбірському повіті. Історія Монастирських відстежується з початку XVI ст. На початок XVII ст. Монастирські розпалися на кілька відгалужень, кожне зі своїм прізвиськом. Монастирські Валагіни виводилися від Васька, котрий жив у першій половині XVII ст. та залишив п'ятеро синів. Упродовж другої половини XVII–XVIII ст. вони продовжували мешкати у родовому гнізді, поза тим окремі сім'ї виселилися до сусідніх шляхетських сіл, як-то Ясениця Сільна, Винники, Сілець. Після приєднання Галичини до Австрійської імперії місцева шляхта підтвердила своє шляхетство. Серед них натрапляємо і на Монастирських Валагінів. Чотири сім'ї отримали відповідний документ. Серед них – Григорій, Базилій і Ян, сини Яна і внуки Теодора. Останній, ймовірно, був одним із двох Теодорів, знамих за документами перемишльського гродського суду першої половини XVIII ст., який по лінії батька Андрія та діда Якіма виводився від згаданого Васька Монастирського Валагіна. Антон Йосиф у 1834 р., подавши відповідні документи (записи про своє народження) до Відділу Станів у Львові, підтвердив своє походження від Яна, одного з трьох синів Яна і Маріанни Кульчицької Чопик і таким чином вивів своє походження від Монастирських Валагінів.

Джерела та література

- Смуток, І.** (2021). *Руська шляхта Перемишльської землі (XIV–XVIII ст.)*. Родоводи. Львів : Простір-М. Т. 5, 760.
- Смуток, І., Смуток, Л.** (2016). *Матеріали до генеалогії шляхти Галичини*. Біла Церква: Видавець О. Пшонківський, Т. 1, 600.
- ЦДАУЛ** – Центральний державний історичний архів України, м. Львів.
- AGAD** – Archiwum Główne Akt Dawnych w Warszawie
- Grodziski, S.** (1993). *Sejm Krajowy Galicyjski 1861–1914*. Warszawa: Wydawnictwo Sejmowe, 216 s.
- Kumor, B., Obertyński, Z. (red.)**. (1979). *Historia Kościoła w Polsce, t. 2: 1764–1945, cz. 1: 1764–1918*. Warszawa: wyd. Pallottinum, 722 s.
- Lechicki, C.** (1974). *Manastyrski Antoni Józef (1803–1869)*. *Polski słownik biograficzny*, t. XIX. Wrocław: Zakład Narodowy im. Ossolińskich, s. 467–468.
- Ludwikowski, R. R.** (1980). *Szkice na temat galicyjskich ruchów i myśli politycznej (1848–1892)*. Kraków: wyd. Uniwersytet Jagielloński, 195 s.
- Piech, S. L.** (2012). *Wychować dla Kościoła i państwa. Formacja elity duchowieństwa galicyjskiego w Wiedniu 1775–1918*. Kraków: wyd. Uniwersytet Papieski Jana Pawła II, 540 s.
- Sarna, W.** (1903). *Dzieje diecezji przemyskiej obrządku łacińskiego, cz. 1: Episkopat przemyski obrządku łacińskiego*. Przemyśl: nakł. autora, s. 513–519.
- Slusarek, K.** (1994). *Drobna szlachta w Galicji 1772–1848*. Kraków: wyd. „Księgarnia Akademicka”, 294 s.

References

- Smutok, I.** (2021). *Ruska shliakhta Peremyslskoi zemli (XIV–XVIII st.)*. *Rodovody*. [Ruthenian nobility of the Przemyśl land (14th–18th centuries). Genealogies]. Lviv: Prostir-M, t. 5, 760 p. [in Ukrainian].
- Smutok, I., Smutok, L.** (2016). *Materialy do henealohii shliakhty Halychyny*. [Materials for the genealogy of the nobility of Galicia]. Bila Tserkva: Vydavets O. Pshonkivskyyi, T. 1, 600 p. [in Ukrainian].
- TsDIAUL** – Tsentralnyi derzhavnyi istorychnyi arkhiv Ukrainy, m. Lviv [Central State Historical Archive of Ukraine in Lviv].
- AGAD** – Archiwum Główne Akt Dawnych w Warszawie. [Central Archives of Historical Records in Warsaw]. [in Polish].
- Grodziski, S.** (1993). *Sejm Krajowy Galicyjski 1861–1914*. [Galician Diet 1861–1914]. Warszawa: Wydawnictwo Sejmowe, 216 p. [in Polish].
- Kumor, B., Obertyński, Z. (red.)**. (1979). *Historia Kościoła w Polsce, t. 2: 1764–1945, cz. 1: 1764–1918*. [History of the Church in Poland, vol. 2: 1764–1945, part 1: 1764–1918]. Warszawa: wyd. Pallottinum, 722 p. [in Polish].
- Lechicki, C.** (1974). *Manastyrski Antoni Józef (1803–1869)*. *Polski słownik biograficzny*, t. XIX. [Manastyrski Antoni Józef (1803–1869). Polish Biographical Dictionary, vol. XIX]. Wrocław: Zakład Narodowy im. Ossolińskich, s. 467–468. [in Polish].
- Ludwikowski, R. R.** (1980). *Szkice na temat galicyjskich ruchów i myśli politycznej (1848–1892)*. [Sketches on Galician movements and political thought (1848–1892)]. Kraków: wyd. Uniwersytet Jagielloński, 195 p. [in Polish].

- Piech, S. L.** (2012). *Wychować dla Kościoła i państwa. Formacja elity duchowieństwa galicyjskiego w Wiedniu 1775–1918*. [To educate for Church and state. Formation of the elite of the Galician clergy in Vienna 1775–1918]. Kraków: wyd. Uniwersytet Papieski Jana Pawła II, 540 p. [in Polish].
- Sarna, W.** (1903). *Dzieje diecezji przemyskiej obrządku łacińskiego, cz. 1: Episkopat przemyski obrządku łacińskiego*. [History of the Przemyśl Diocese of the Latin Rite, part 1: Przemyśl Episcopate of the Latin Rite]. Przemyśl: nakł. autora, s. 513–519. [in Polish].
- Slusarek, K.** (1994). *Drobna szlachta w Galicji 1772–1848*. [Petty nobility in Galicia 1772–1848]. Kraków: wyd. „Księgarnia Akademicka”, 294 p. [in Polish].

Дата першого надходження статті до видання: 30.12.2025

Дата прийняття статті до друку після рецензування: 19.01.2026

Дата публікації (оприлюднення) статті: 17.03.2026

Ця робота ліцензується відповідно
до ліцензії відкритого доступу
Creative Commons Attribution 4.0
International License